

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Kalistero Star s.r.o.**, se sídlem Karla IV. 505/1, Karlovy Vary, zast. Mgr. Lukášem Zscherpem, advokátem, se sídlem Lochotínská 18, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2009, č. j. 9 Ca 336/2007 – 79,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2009, č. j. 9 Ca 336/2007 – 79, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 8. 2007, č. j. 2006/79383-442, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu práce v Karlových Varech (dále též „úřad práce“) ze dne 2. 11. 2006, č. j. ÚP/SŘ/ko/21/06/BAJ, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Úřad práce rozhodnutím ze dne 2. 11. 2006 uložil žalobci jako zaměstnavateli pokutu ve výši 10 000 Kč za správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. d) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), kterého se měl dopustit tím, že zaviněně porušil ustanovení § 85 odst. 1 a § 89 zákona o zaměstnanosti, když nepožádal úřad práce o povolení získávat zaměstnance ze zahraničí na volná pracovní místa, na která nelze přijmout uchazeče o zaměstnání, a dne 1. 9. 2006 v době od 10:30 hod. do 10:47 hod. v jeho prodejně textilního zboží na adrese Karla IV. 505/1, Karlovy Vary, umožnil výkon práce prodavačky bez platného povolení k zaměstnání cizince – občance Ukrajiny L. T., rozené T., nar. X, která v České republice

v té době pobývala na turistické vízum na adrese H. 32, D., okres K. V., a tím této cizince umožnil výkon nelegální práce.

V odůvodnění rozhodnutí ze dne 8. 8. 2007 žalovaný dospěl k závěru, že v rámci kontrolního šetření Celního úřadu Karlovy Vary (dále též „celní úřad“), na základě jehož kontroly byl správní delikt zjištěn, jakož i řízení provedeného úřadem práce bylo žalobci řádně prokázáno, že paní L. T., která vykonávala na prodejně textilního zboží práci pro žalobce (jednala se s zákazníky, hlídala otevřenou prodejnu žalobce v době jeho nepřítomnosti), umožnil výkon nelegální práce, jak ji vymezuje ustanovení § 5 písm. e) bodu 2. zákona o zaměstnanosti, tedy výkon práce bez navázání pracovněprávního vztahu nebo jiné smlouvy a bez vydaného povolení k zaměstnání. Jmenovaná hlídala jako jediná osoba otevřenou prodejnu v době nepřítomnosti zaměstnavatele a sdělovala zákazníkům, že zboží bude možné vyzvednout později. Dle zjištěných poznatků hovořila se zákazníky a nabízela zboží k prodeji. Lze proto stěží připustit, že by paní T. nevykonávala pro žalobce práci, přičemž je nerozhodné, zda v době kontrolního zjištění vykonávala práci jen jako prodávačka či práci, kterou jinak vykonával zaměstnavatel, v každém případě se jednalo o práci vykonávanou pro zaměstnavatele bez navázání pracovněprávního vztahu či jiné smlouvy a bez vydaného povolení k zaměstnání. Rovněž není podstatné, že tak činila pouze po dobu několika hodin a bez jakéhokoli nároku na odměnu, jakož i že se jednalo podle tvrzení žalobce pouze o přátelskou výpomoc. Žalovaný uzavřel, že za uvedený správní delikt lze uložit pokutu do výše 2 000 000 Kč, přičemž po posouzení závažnosti a následků protiprávního jednání a zohlednění skutečnosti, že žalobce výkon nelegální práce umožnil pouze jedné fyzické osobě, se pokuta uložená při dolní hranici zákonného rozpětí ve výši 10 000 Kč jeví jako přiměřená zjištěnému porušení zákona a plní preventivní funkci.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou ze dne 15. 8. 2007, ve které navrhl, aby Městský soud v Praze napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a současně, aby žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Namísto je podle jeho přesvědčení zrušit i prvoinstanční rozhodnutí úřadu práce, jelikož tak jako napadené rozhodnutí žalovaného, i toto rozhodnutí vycházelo z nesprávných skutkových zjištění a nesprávného právního posouzení věci. Uvedl, že v předmětné prodejně, které je žalobce vlastníkem, pracuje pan O. F., který je společníkem žalobce, a dále zde pracuje i jednatelka žalobce (paní E. F.), která je manželkou pana F. Dne 1. 9. 2006 v dopoledních hodinách byli oba nuceni naléhavě opustit prodejnu, a to z důvodu nutné návštěvy lékaře s jejich dítětem. Jelikož v prodejně mělo být v dopoledních hodinách na základě dohody se zákazníky vyzvednuto objednané zboží, požádal pan F. paní T., která je blízkou známou manželů F., zda by nemohla pobýt v prodejně a sdělit zákazníkům, že zboží, které si objednali, jim nemůže být dopoledne vydáno z důvodu nepřítomnosti k tomu oprávněné osoby, a aby si je vyzvedli v odpoledních hodinách. V této době byla v prodejně provedena kontrola pracovníky celního úřadu. Žalobce vyjádřil již v rámci protokolu o výsledku kontroly svůj nesouhlas s tím, že v záznamu o kontrole bylo nepravdivě uvedeno, že kontrola byla provedena za účasti „prodávačky“, jelikož paní T. zde v době kontroly jako prodávačka nepůsobila a neměla být v záznamu o kontrole takto vůbec označena. Nesprávně uvedené skutečnosti v záznamu o kontrole byly přitom podkladem pro zahájení řízení a vydání rozhodnutí úřadu práce, resp. napadeného rozhodnutí žalovaného. Totéž vysvětlení podal žalobce při ústním jednání konaném dne 19. 10. 2006.

Žalobce dále s poukazem na svá setrvalá tvrzení v předcházejícím řízení zdůraznil, že paní T. u žalobce nikdy nebyla zaměstnána a že v prostorách prodejny nevykonávala pro žalobce úkony, které by se daly označit za výkon práce. V prodejně se zdržovala pouze proto, že o to byla požádána svým blízkým přítelem, společníkem žalobce, který musel i se svou manželkou a jejich dítětem náhle odjet do nemocnice, jelikož zde bylo podezření, že se u dítěte vyskytla alergická reakce na antibiotika. Vše bylo doloženo lékařskými zprávami, které dostatečně odůvodňují naléhavost situace. I přesto kontrolní orgány žádným způsobem neprokázaly, že by paní T. byla u žalobce v době provedené kontroly v pracovním či jiném obdobném poměru. Žalobce její výpomoc kvalifikoval jako faktické jednání ve smyslu § 16 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“), podle něhož *podnikatele zavazuje i jednání jiné osoby v jeho provozovně, nemohla-li třetí osoba vědět, že jednající osoba k tomu není oprávněna*. Mimoto sama paní T. uvedené skutečnosti před správním orgánem potvrdila s tím, že se z její strany jednalo pouze o přátelskou výpomoc bez jakékoliv odměny.

Žalobce se důrazně ohradil proti tvrzení úřadu práce, že zde došlo velmi závažným způsobem k porušení zákona o zaměstnanosti tím, že žalobce svým jednáním vytvořil prostor pro neregulovatelný přístup pracovních sil ze zahraničí na domácí trh. Takový závěr označil za zcela nepřiměřený a bez opory v provedeném dokazování, stavící jej do pozice exemplárně potrestaného subjektu, aniž by však žalobce svým jednáním zavinil příčinu k takovému sankcionování. Rozhodnutí správních orgánů podle jeho názoru odporuje smyslu zákonných ustanovení a z jejich strany zde mohlo dojít až k šikanóznímu výkonu práva. V posuzované věci nešlo o práci jako závislou činnost ve smyslu vztahu zaměstnavatele a zaměstnance, jako pravidelnou opakující se činnost, určenou k plnění jakýchkoliv pokynů zaměstnavatele, a s nárokem na odměnu. Paní T. nebyla ze strany žalobce uložena žádná povinnost, kterou by se tato být ústně zavázala plnit a za jejíž porušení by byla ze strany žalobce jakkoliv postižena.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 13. 5. 2009, č. j. 9 Ca 336/2007 – 79, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění poukázal na záznam o kontrole ze dne 1. 9. 2006, č. j. 9632/06-0861-031-1, a protokol o výsledku kontroly z téhož dne, č. j. 9632/06-0861-031-2, a uvedl, že celní úřad provedl kontrolu zcela v souladu s ustanovením § 126 odst. 3 věta první a druhá zákona o zaměstnanosti, když úřad práce informoval o provedené kontrole a předal mu odpovídající podklady. Konstatoval, že ze zákona o zaměstnanosti nevyplývají pro celní úřad oprávnění, jež by mu umožňovala věc jakkoliv dále posuzovat. Úřad práce pak v souladu s kontrolními pravomocemi, svěřenými mu § 125 zákonem o zaměstnanosti, a v intencích § 46 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zahájil z moci úřední správní řízení o správním deliktu žalobce. Z provedeného dokazování (záznamu o kontrole ze dne 1. 9. 2006, protokolu o výsledku kontroly z téhož dne, protokolu o ústním jednání ze dne 19. 10. 2006, zdravotního záznamu ze dne 1. 9. 2006 a protokolu o výsledku svědka L. T. ze dne 30. 10. 2006) podle městského soudu vyplývá správnost závěrů správních orgánů obou stupňů o tom, že paní L. T. vykonávala pro žalobce práci bez navázání pracovněprávního vztahu či jiné smlouvy a bez povolení k zaměstnání, tedy že vykonávala nelegální práci ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2. zákona o zaměstnanosti. Městský soud dospěl k závěru, že jmenovaná v prodejně žalobce v době

kontroly vykonávala náplň práce prodavačky, neboť nabízela zboží k prodeji, přičemž je nepodstatné, zda v této činnosti byla úspěšná, tzn. zda prodala nabízené zboží či nikoliv. Ve shodě se žalovaným považoval městský soud za irrelevantní i důvod, pro který se paní T. v prodejně žalobce nacházela, zda jí za tuto činnost náležela mzda, zda tato činnost vykazovala všechny znaky pracovněprávního nebo obdobného poměru či zda se jednalo o jednání podle § 16 obchodního zákoníku.

Městský soud dospěl k závěru, že žalobce paní T. umožnil výkon nelegální práce, a dopustil se tak porušení § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti. Předmětnou činnost totiž jmenovaná vykonávala, aniž by byl uzavřen jakýkoliv pracovněprávní vztah mezi ní a žalobcem a zároveň aniž by žalobce disponoval povolením k zaměstnávání cizinců. Celní úřad proto v záznamu o kontrole oprávněně uvedl, že se kontroly zúčastnila prodavačka a jako údaj o druhu práce uvedl „zástupkyně prodavačky“. Pravdivost tohoto údaje pak paní T. potvrdila svým podpisem na záznamu. Soud, stejně jako správní orgány obou stupňů, neuvěřil tvrzení žalobce, že v době kontroly byla sice paní T. sama v prodejně, zdržovala se zde však krátce, neboť společník a jednatelka žalobce museli naléhavě navštívit lékaře s podezřením na alergickou reakci na nasazená antibiotika u jejich syna, a paní T. pak pouze sdělovala zákazníkům, že objednané zboží si mají vyzvednout odpoledne. Tato argumentace žalobce je nejen v rozporu se záznamem o kontrole a protokolem o výsledku kontroly, ale především se rozchází s tvrzením samotné paní T., která v protokole o výsledku svědka ze dne 30. 10. 2006, provedeném úřadem práce na návrh žalobce, uvedla, že měla jedné zákaznici vydat sukni, zatímco žalobce v protokole o ústním jednání uvedl, že měla několika zákazníkům, kteří si přijdou vyzvednout zboží, toliko oznámit, aby přišli až odpoledne, neboť v obchodě není oprávněná osoba, která by jim je mohla vydat.

Podle městského soudu tyto rozpory ve výpovědích žalobce a paní T. v souvislosti s dalšími skutečnostmi, zejména zjištěním, že zatímco kontrola celního úřadu proběhla v čase od 10:30 hod. do 10:47 hod., naléhavá návštěva lékaře společníkem a jednatelkou žalobce v Sokolově jako důvod přítomnosti paní T. v prodejně proběhla cca 2 hodiny po ukončení kontroly (dle lékařské zprávy o ošetření jejich dítěte ve 12:53 hod.), a to přestože přímá vzdálenost mezi Karlovými Vary a Sokolovem je cca 20 km a čas potřebný k ujetí takové vzdálenosti se pohybuje do 30 min. (soud zde odkázal na údaje z: www.idos.cz), způsobují nevěrohodnost tvrzení žalobce. Městský soud se také v tomto ohledu ztotožnil se závěry správních orgánů o jejich účelovosti. Poukázal také na údaj z protokolu o výsledku paní T. ze dne 30. 10. 2006, podle kterého se žalobce za chvíli po kontrole vrátil do svého obchodu. Ačkoliv tedy žalobce měl být podle svého vyjádření v době kontroly u lékaře, prokazatelně tam nebyl a k lékaři se dostavil teprve o cca 2 hodiny později. Městský soud uzavřel, že úřad práce uložil pokutu při samé dolní hranici zákonné sazby, podle které lze sankci uložit až do výše 2 000 000 Kč (to jest ve výši 0,5 % maximální hodnoty zákonné sazby). Vzhledem ke zjištěnému porušení zákona o zaměstnanosti ze strany žalobce, k možné maximální výši uložené pokuty a k výchovné a preventivní funkci ukládané pokuty, tedy mj. přimět žalobce, aby při svém dalším jednání respektoval ustanovení zákona o zaměstnanosti, dospěl k závěru, že výše uložené pokuty je plně v souladu se smyslem § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti. K námitkám žalobce, uváděných v replikách k vyjádřením žalovaného, městský soud nemohl podle § 72 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ř. s.“),

přihlédnout, neboť dvouměsíční lhůta pro jejich uplatnění, stanovená v § 72 s. ř. s., uplynula dne 16. 10. 2007.

Rozsudek Městského soudu v Praze napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností ze dne 30. 6. 2009, podanou z důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s., ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení a současně aby přiznal stěžovateli právo na náhradu nákladů řízení. Namítal, že jak správní orgány obou stupňů, tak ani soud se řádně nevypořádaly s jeho v dosavadním řízení opakovaně uplatňovanou námitkou neprůkaznosti záznamu o kontrole ze dne 1. 9. 2006 a vágnosti protokolu o výsledku kontroly z téhož dne, ačkoliv se jednalo o klíčové a fakticky jediné důkazy svědčící o domnělém spáchání správního deliktu jeho osobou. Ačkoliv je totiž v těchto listinách konstatováno, že paní T. nabízela zboží k prodeji, není zde již uvedeno, komu toto zboží měla nabízet, jaké další osoby se měly v době kontroly v prodejně nacházet, jaké konkrétní úkony měla provádět apod. Naopak je zde uvedeno, že se v prodejně zdržovala jediná osoba, a to právě paní T. Stěžovatel přitom od počátku tvrdí, že jmenovaná se v jeho provozovně v době kontroly skutečně zdržovala, nevykonávala však práci ve smyslu § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti. Pouhou její přítomnost v prodejně bez přítomnosti zákazníků přitom podle jeho přesvědčení nelze považovat za výkon práce ve smyslu § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti. Žádný konkrétní zákazník či zákazníci, vůči nimž měla vykonávat práci prodavačky, v průběhu řízení označeni nebyli, a to dokonce ani kvantitativně. V této souvislosti poukázal na ustanovení § 3 správního řádu.

Stěžovatel dále zásadně popírá, že by kdy on nebo paní T. uznali, že pro něj jmenovaná činnost prodavačky skutečně vykonávala, a závěry soudu v tomto směru označil za nepodložené a chybné. Stěžovatel tuto skutečnost popřel v protokolu o výsledku kontroly, paní T. pak přímo v záznamu o kontrole, konkrétně ve vlastním vyjádření, které k němu doplnila předtím, než záznam podepsala. Závěr soudu, že paní T. svým podpisem uznala fakt, že vykonávala pro žalobce činnost prodavačky, je proto nesprávný. Podle názoru stěžovatele neobsahuje správní spis žádný relevantní důkaz, který by prokazoval spáchání správního deliktu podle ustanovení § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti ze strany jeho osoby. Stěžovatel považuje za vadný závěr soudu, že je irelevantní, z jakého důvodu se paní T. v prodejně žalobce nacházela, zda jí za tuto činnost náležela mzda či zda tato činnost vykazovala všechny znaky pracovněprávního nebo obdobného poměru či zda se jednalo o jednání podle § 16 obchodního zákoníku. Je přesvědčen, že pakliže je sankcionován za to, že umožnil paní T. výkon nelegální práce, pak je na prvním místě nutné nepochybně zjistit, zda se vůbec jednalo o výkon práce ve smyslu zákona o zaměstnanosti. Nezabýval-li se soud otázkou povahy činnosti paní T. pro stěžovatele, pak nemohl učinit ani relevantní závěr o tom, že tato činnost byla nelegálním výkonem práce ve smyslu § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti. Jiné než nelegální pracovněprávní vztahy přitom nelze postihnout sankcí podle § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 16. 12. 2009 označil námitky stěžovatele za zavádějící a nedůvodné a navrhl, aby kasační stížnost byla Nejvyšším správním soudem zamítnuta. Je přesvědčen, že klíčové důkazy (záznam o kontrole ze dne 1. 9. 2006 a protokol o výsledku kontroly z téhož dne) jednoznačně prokazují, že paní T.

se v době kontroly na pracovišti stěžovatele nacházela sama, v prodejně hovořila se zákazníky a nabízela zboží k prodeji, tedy vykonávala pro stěžovatele práci prodavačky, přičemž se stěžovatelem neměla uzavřen žádný pracovněprávní ani jiný vztah na základě smlouvy a neměla příslušným úřadem práce vydáno povolení k zaměstnání podle § 89 zákona o zaměstnanosti. Nebylo povinností celního úřadu zjišťovat totožnost zákazníků, kterým paní T. zboží nabízela. Nelze proto dovodit, že by byl protokol o kontrole vágní, jak usuzuje stěžovatel. Sama paní T. dokonce do záznamu o kontrole uvedla, že zastupuje prodavačku a v době nepřítomnosti majitele obchodu na jeho žádost hlídá otevřený obchod, neboť stěžovatel (resp. společník stěžovatele) musel odjet s dítětem k lékaři.

Podle žalovaného bylo prokázáno, že společník stěžovatele v době údajného hlídání svého obchodu paní T. u lékaře vůbec nebyl, když po provedené kontrole se dostavil do prodejny a teprve poté zjevně účelově odjel s dítětem k lékaři. Toto své přesvědčení žalovaný doložil podrobným propočtem časového sledu událostí, podle něhož kontrola v prodejně stěžovatele dne 1. 9. 2006 byla provedena v čase do 10:47 hod., po 11:00 hod. se stěžovatel dostavil do prodejny, následně cca 11:30 do 12:00 až 12:15 hod. absolvoval cestu vozidlem z Karlových Varů do Sokolova (vzdálenost 22 km) a ve 12:35 se dostavil k vyšetření dítěte lékařem v Sokolově. Žalovaný je proto přesvědčen, že v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že závěry správních orgánů a městského soudu jsou správné a vycházejí z důkazů, které jsou obsahem spisového materiálu. Skutkový stav byl zjištěn jednoznačně a nezpochybnitelně. Je logické, že pokud se zboží v prodejně neprodává, tato se uzavře. Uloženou pokutu považuje s ohledem na vysokou společenskou nebezpečnost daného skutku (daňové úniky, nekalá konkurence vůči poctivým podnikatelům, kteří si řádně plní veškeré povinnosti, zejména odvody za své zaměstnance apod.) za velmi nízkou.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Podle písm. b) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytyčanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost*.

Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že **kasační stížnost je důvodná**.

Podle § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2006, *se právnická osoba správního deliktu dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce*. Podle odst. 4 písm. b) téhož ustanovení *za správní delikt lze právnické osobě uložit pokutu do 2 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. b), c) a d)*.

Podle § 5 písm. e) bodu 2. zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2006, *se pro účely tohoto zákona rozumí nelegální práci, pokud cizinec nevykonává práci pro právnickou nebo fyzickou osobu na základě pracovněprávního vztahu nebo jiné smlouvy, nejde-li o osobu uvedenou v § 13 odst. 3 písm. a), nebo ji vykonává v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona povolení k zaměstnání vyžadováno*.

Podle § 13 odst. 3 písm. a) téhož zákona *povinnost stanovená v odstavci 1 neplatí v případech, kdy plnění běžných úkolů zajišťuje fyzická osoba sama nebo s pomocí svého manžela nebo dětí, nebo právnická osoba prostřednictvím svých společníků nebo členů*. Podle odst. 1 a 2 téhož ustanovení *právnická nebo fyzická osoba je povinna plnění běžných úkolů vyplývajících z předmětu její činnosti zajišťovat svými zaměstnanci, které k tomu účelu zaměstnává v pracovněprávních vztazích podle zákoníku práce. Běžnými úkoly vyplývajících z předmětu činnosti právnické nebo fyzické osoby se rozumí úkoly přímo související se zajištěním výroby nebo poskytováním služeb a obdobnou činností podle zvláštních právních předpisů, které právnická nebo fyzická osoba provádí v zařízeních určených pro tyto činnosti nebo na místech obvyklých pro jejich výkon, vlastním jménem a na vlastní odpovědnost*.

Podle § 85 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2008, *zaměstnavatelé mohou na základě povolení příslušného úřadu práce získávat zaměstnance ze zahraničí na volná pracovní místa (§ 35), na která nelze přijmout uchazeče o zaměstnání. Za zaměstnance ze zahraničí (dále jen „cizinec“) se pro účely zaměstnávání podle tohoto zákona považuje fyzická osoba, která není státním občanem České republiky, občanem Evropské unie ani jeho rodinným příslušníkem*.

Podle § 89 zákona o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2006, *cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, má-li platné povolení k zaměstnání, pokud tento zákon nestanoví jinak, a platné povolení k pobytu na území České republiky; za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění běžných úkolů (§ 13 odst. 2) zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo*.

Stěžovatel především namítá, že jak správní orgány obou stupňů, tak ani soud se řádně nevypořádaly s jeho v dosavadním řízení opakovaně uplatňovanou námitkou neprůkaznosti záznamu o kontrole ze dne 1. 9. 2006 a vágnosti protokolu o výsledku kontroly z téhož dne, ačkoliv se jednalo o klíčové a fakticky jediné důkazy svědčící o spáchání správního deliktu jeho osobou.

Nejvyšší správní soud shledal tuto námitku důvodnou, a to na základně důkladného přezkoumání spisového materiálu, zejména správního spisu úřadu práce jako správního orgánu prvního stupně, který rozhodnutím ze dne 2. 11. 2006 uložil žalobci jako zaměstnavateli pokutu ve výši 10 000 Kč za správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti. Vycházel přitom zejména ze záznamu o kontrole provedené ve smyslu zákona o zaměstnanosti ze dne 1. 9. 2006, 10:47 hod., č. j. 9632/06-0861-031-1, vyhotoveného panem P. H., pracovníkem celního úřadu, odd. 031 CÚ Karlovy Vary, podle něhož se kontroly u stěžovatele zúčastnila prodavačka, resp. paní L. T. (T.) jako zástup prodavačky. Paní T. záznam podepsala, přičemž k dotazu, na základě jakého vztahu práci vykonává, sdělila: *V době kontroly jsem na žádost majitele pohlídala otevřený obchod v době jeho nepřítomnosti. Majitel musel odjet s dítětem k lékaři do Sokolova.*

V protokole celního úřadu o výsledku kontroly provedené ve smyslu zákona o zaměstnanosti ze dne 1. 9. 2006, č. j. 9632/06-0861-031-2, se uvádí, že dne 1. 9. 2006 byla provedena kontrolní akce odd. 031 CÚ Karlovy Vary, zaměřená na kontrolu zaměstnávání cizinců ve smyslu zákona o zaměstnanosti, a to v době od 10:30 do 10:47 hod. v prodejně textilu stěžovatele. V prodejně se zdržovala a dle zjištěných poznatků (hovor se zákazníky) nabízela k prodeji zboží jediná osoba ukrajinské národnosti, paní L. T. (T.). Při této kontrole bylo shledáno vykonávání práce ve smyslu § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti. Stěžovatel nedodržel povinnost zaměstnavatele, danou ustanoveními § 85 odst. 1 a § 89 zákona o zaměstnanosti, čímž byla z jeho strany naplněna skutková podstata správního deliktu podle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) a d) zákona o zaměstnanosti. Součástí protokolu je též vyjádření stěžovatele k jeho obsahu, podle něhož stěžovatel nemohl být v době kontroly přítomen v prodejně pro onemocnění dítěte, se kterým musel odjet k lékaři do Sokolova z důvodu podezření na alergickou reakci na antibiotika. Požádal proto svoji známou, která je v Česku na jeho pozvání, aby ohlíдела prodejnu a upozornila zákazníky, že prodej bude probíhat odpoledne, kdy již bude zpět v prodejně.

Ze zdravotního záznamu ze dne 1. 9. 2006, 12:53 hod., vyhotoveného MUDr. Z. B., lékařkou Dětského obvodního zdravotního střediska, Rokycanova 1756, Sokolov, se podává, že s pacientem Ch. V. F. (resp. F.), nar. X, přicházejí (rodiče) s tím, že od včerejška je pacient zcela bez teplot, ale objevila se vyrážka, zdá se, že jej svědí. Předchozí den byla stolice průjemová celkem 5x, bez krve, jen 28. 8. jedenkrát trochu zvracel, to měl ještě horečku, pak již nezvracel, toho dne zatím stolice nebyla, močí docela normálně, bez jiných potíží. Pacient je čilý, hrdlo zarudlé, bez povlaků, při vyšetření celkově negativistický, drobný makulopapulosis exanthém (tj. kožní vyrážka) v obličeji, na hlavičce a na trupu, v obličeji již vybledává, na trupu ještě dost červený. Jako terapie byla určena Augmentin duo zatím dál + Fenistil gtt, nedráždivá strava, při zhoršení vyšetření o víkendu (tj. 2. či 3. 9. 2006), jinak kontrola na ORL v úterý (tj. 5. 9. 2006), poté ke svému obvodnímu lékaři. Ze zdravotního záznamu téže lékařky ze dne 28. 8. 2006 vyplývá, že toho dne ráno měl pacient teplotu 37,2 °C a odpoledne 38,6 °C, dostal Paralen 100, 1 čípek, bez jiných projevů nemoci, kojen, nezvracel, stolice normální. Čilý, usmívá se, hrdlo je zarudlé. Na základě ORL vyšetření MUDr. Š. oba bubínky bledé, matné. Jako terapie bylo lékařkou stanoveno Nurofen pro děti, bude-li trvat horečka ještě i následující den ráno, půjdou na kontrolu na ORL, poté zpět k této lékařce, bude-li zlepšení, stačí kontrola za týden.

V protokole o ústním jednání na úřadu práce ze dne 19. 10. 2006 je uvedeno, že stěžovatel nesouhlasí se závěry celního úřadu, tedy že v prodejně v době kontroly pracovala cizinka, občanka Ukrajiny paní T., která pobývala v České republice na turistické vízum, nýbrž uvádí, že jmenovaná u něj není zaměstnána, v době kontroly byla přítomna proto, že jednatelka stěžovatele s manželem museli náhle odjet k lékaři kvůli vážné nemoci jejich dítěte, což dokládají lékařskými zprávami, a paní T. pouze oznamovala několika zákazníkům, s nimiž bylo domluveno, že si přijdou vyzvednout zboží, že z důvodu nemoci dítěte manželů F. bude potřeba, aby přišli až odpoledne, neboť v obchodě není nikdo, kdo by jim mohl věci vydat. Stěžovatel navrhl, aby byl proveden výslech paní T., která toto může potvrdit.

V protokole o výsledku svědka, provedeném na úřadě práce dne 30. 10. 2006, paní T. uvedla, že dne 1. 9. 2006 v dopoledních hodinách v prodejně neprodávala. Tento den byla v obchodním centru, kam šla za kamarádkou. Tam potkala svého známého S. F., který se jí zeptal, jestli nemá čas, že by potřeboval v době, kdy pojede s malým miminkem k lékaři, aby poseděla v jejich obchodě, neboť si tam má přijít zákaznice pro sukni. Ona jí měla sukni vydat, neboť zákaznice měla někam odjíždět. V době, kdy byla v obchodě, přišla kontrola, přičemž jí byla navíc uložena pokuta ve výši 1000 Kč z důvodu, že u sebe neměla doklady. Po kontrole se za chvíli vrátil do obchodu pan F. a vydání sukni si už vyřídil sám. V té době svědkyně v obchodě ještě byla. Pan F. jí neříkal, aby v obchodě prodávala, jenom chtěl, aby vydala sukni.

Nejvyšší správní soud je nucen konstatovat, že skutkový stav, tak jak jej úřad práce jako správní orgán prvního stupně zjistil a z něhož vycházel rovněž žalovaný jako správní orgán druhého stupně při vydání napadeného rozhodnutí, jakož i městský soud při vydání napadeného rozsudku, ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nemá dostatečnou oporu ve spisové dokumentaci, popř. při jeho zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost. Zdejší soud se ztotožnil s tvrzením stěžovatele, totiž že výše citované listiny, konkrétně záznam o kontrole, protokol o výsledku kontroly, zdravotní záznamy ze dne 1. 9. 2006 a ze dne 28. 8. 2006, protokol o ústním jednání a protokol o výsledku svědka jako **klíčové důkazní prostředky, z nichž správní orgány obou stupňů, jakož i městský soud vycházely, jsou zcela nedostačující co do své konkrétnosti, jednoznačnosti a průkaznosti**. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vykazují zásadní nedostatky při poměřování zásadou materiální pravdy jako jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů, zakotvenou zejména v ustanovení § 3 správního řádu, podle něhož *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2*. Naplnění zásady materiální pravdy vyžaduje, aby skutková stránka věci byla zjištěna dostatečně ve vztahu k řádnému posouzení a uplatnění zejména zásad legality (zákonnosti), přiměřenosti a předvídatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Pouze v takovém případě je možno považovat skutkový stav za dostatečně zjištěný (SKULOVÁ, J. in Skulová, J. a kol. *Správní právo procesní*. Plzeň : Aleš Čeněk, 2008. s. 71). Zvláštní důraz na důkladné zjištění skutkového stavu je pak třeba klást v rámci řízení o uložení pokuty za správní delikt, zahajovaného z úřední povinnosti (*ex officio*), jako jedné ze základních forem správního trestání. Poukázat zde lze rovněž na významnou úlohu zásady vyšetřovací (vyhledávací) ve

smyslu ustanovení § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu, podle něhož *v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.*

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že při zjišťování skutkového stavu jako základu uložení sankce za disciplinární delikt stěžovatele správní orgány výše uvedené požadavky zásadním způsobem nedodržely. Zejména je třeba konstatovat, že záznam o kontrole, jakož i protokol o výsledku kontroly nejsou dostatečně podloženy a průkazné k tomu, aby na jejich základě mohl být učiněn závěr, že paní L. T. v prodejně textilu stěžovatele v době kontroly celního úřadu skutečně vystupovala jako prodavačka, popř. zástup prodavačky. Nelze než konstatovat, že záznam o kontrole jako klíčový důkaz pro uložení sankce stěžovateli jako údajnému zaměstnavateli paní T., je příliš stručný a neurčitý. Absentují v něm jakékoliv bližší údaje, dokládající situaci v prodejně a jednání paní T., například svědecké výpovědi zákazníků, kteří byli paní T. obsluhováni, popř. alespoň výše uvedené zákaznice, která si měla v inkriminované době v obchodě vyzvednout sukni. Údaje o této zákaznici by přitom s ohledem na dohodnutý termín vyzvednutí zboží jistě bylo lze snadno získat přímo od stěžovatele, popř. vyvodit patřičné závěry z toho, že by tyto stěžovatel správnímu orgánu odmítl sdělit. Při absenci svědeckých výpovědí měl kontrolní orgán v záznamu o kontrole přinejmenším blíže zdokumentovat například, jaká byla situace v prodejně, zda do ní vstupovali zákazníci, v jakém počtu, jak se paní T. chovala před zahájením kontroly (na základě předchozího nahlédnutí do prodejny) či jak reagovala na příchod kontrolorů celního úřadu. V protokole o výsledku kontroly je sice poukazováno na hovor se zákazníky a nabízení zboží k prodeji ze strany paní T., tento údaj však není blíže rozveden. Jakékoliv bližší údaje v záznamu o kontrole, jakož i v dalších listinných důkazech zcela absentují. To mělo vést správní orgán k závěru o nutnosti výsledku kontrolního orgánu se zaměřením na konkretizaci údajů o hovoru se zákazníky (zda šlo o zákazníka jednoho či více, eventuálně zda i s nimi paní T. jednala jako se zákazníky a nabízela jim zboží k prodeji). Nelze než konstatovat, že i protokol o ústním jednání a protokol o výsledku paní T. jako svědka v rámci řízení před úřadem práce je třeba hodnotit jako příliš obecný a zcela neprůkazný pro závěr, učiněný v protokole o výsledku kontroly, na jehož základě byla stěžovateli uložena sankce, totiž že bylo shledáno vykonávání práce ve smyslu ustanovení § 5 písm. e) zákona o zaměstnanosti a porušení § 85 odst. 1 a § 89 téhož zákona, čímž byla ze strany stěžovatele naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) a d) zákona o zaměstnanosti.

K závěru o zcela nedostatečném zjištění skutkového stavu pak mimo výše uvedeného přispívá i to, že paní T. i stěžovatel se v průběhu celého řízení před správními orgány obou stupňů, jakož i v rámci přezkumného řízení soudního proti závěrům správních orgánů opakovaně bránili. Již v rámci samotné kontroly paní T. do záznamu o ní uvedla a v řízení vícekrát zopakovala, že toliko pohlídala prodejnu stěžovatele v době jeho krátké nepřítomnosti, vynucené návštěvou lékaře s jeho malým dítětem. Závěr městského soudu, že paní T. potvrdila svým podpisem na záznamu o kontrole pravdivost údaje, že se kontroly celního úřadu zúčastnila jako prodavačka či zástupkyně prodavačky, proto nelze než označit za zcela nepřipadný.

Z výše citovaných lékařských zpráv (zdravotních záznamů) ze dne 1. 9. 2006, 12:53 hod., tedy z doby cca 2 hodiny po provedené kontrole pracovníky celního úřadu, jakož i ze dne 28. 8. 2006 pak jednoznačně vyplývá, že devítiměsíční miminko manželů F. bylo v době kontroly skutečně nemocné, přičemž s ohledem na jeho velmi nízký věk se jednalo o poměrně závažné projevy nemoci (vysoká horečka, opakované průjmy, kožní vyrážka), pro které s ním manželé F. absolvovali opakované návštěvy a vyšetření i u odborných lékařů (zejména ORL) a dítě mělo předepsáno léky. Ve zdravotním záznamu ze dne 1. 9. 2006 je pak mimo jiné konstatována kožní vyrážka v obličeji, na hlavičce a na trupu miminka, která by mohla svědčit o alergické reakci, které se manželé F. podle svého tvrzení obávali a pro kterou se rozhodli okamžitě vyhledat lékaře. Správním orgánům obou stupňů je proto třeba vytknout, že pokud jako jedno ze základních důkazních tvrzení konstatovaly účelovost návštěvy lékaře manžely F., která měla podle jejich názoru toliko zastřít ilegální výkon práce pro stěžovatele ze strany paní T., pak toto své přesvědčení měly blíže doložit a zejména zkonfrontovat s obsahem lékařských zpráv, z nichž je nepochybné, že miminko manželů F. bylo v inkriminované době skutečně nemocné.

Správní orgány se zcela nedostatečně vypořádaly s argumentací stěžovatele, tedy že manželé F. byli skutečně nuceni se svým malým dítětem nepředvídaně odjet k lékaři do Sokolova a za tímto účelem požádali paní T., aby po dobu návštěvy lékaře zajistila nejnutnější úkony v souvislosti s provozem prodejny, konkrétně aby informovala zákaznice, které měly na inkriminovanou dobu dohodnutu návštěvu prodejny. Modelové propočty časového průběhu kontroly a následných událostí, prováděné zejména žalovaným ve vyjádření ke kasační stížnosti, nelze v této souvislosti označit než za zcela nedoložené, zvláště v kontextu obecně známého, často dlouhého čekání na lékařské ošetření, jakož i možných konkrétních okolností cesty manželů F. z Karlových Varů do Sokolova s jejich devítiměsíčním miminkem, kdy cesta se například mohla opozdit či zkomplikovat z důvodu péče o ně. Nelze totiž bez dalšího odmítnout verzi, že nutnost návštěvy lékaře vyvstala již v hodinách předcházejících době, kdy byla v prodejně provedena kontrola (možná i v předchozím dni), k lékaři však z důvodů, na něž se manželů F. v řízení nikdo nedotazoval, odjeli později. Ostatně sama paní T., aniž by v reakci na nastalou kontrolu měla možnost se v tomto směru domluvit s panem F. a aniž by mohla předpokládat, že v době její přítomnosti v prodejně bude kontrola provedena, sama do záznamu o kontrole výslovně uvedla, že na žádost majitele obchodu tento pohlídala, neboť on musel odjet s dítětem k lékaři do Sokolova. Její prohlášení nasvědčuje tomu, že záměr navštívit lékaře měli manželé F. již před provedenou kontrolou. Pak závěr správních orgánů i městského soudu o účelovosti a nevěrohodnosti výpovědi pana F. v tom směru, že se rozhodl jet s dítětem k lékaři až dodatečně, tedy po provedené kontrole, je zatím přinejmenším nepodložený, předčasný a je pouhou dedukcí. Nabízí se sice úvaha a není vyloučeno, že jmenovaný se do prodejny po provedené kontrole dostavil na telefonické upozornění paní T., a teprve poté se rozhodl lékaře s dítětem navštívit, aby tak zastřel pravý důvod přítomnosti paní T. v prodejně, nicméně závěr o spáchání správního deliktu, spočívajícího v umožnění výkonu nelegální práce, nemůže být opřen o pouhou dedukci, ale takový závěr musí být podložen dostatečnými důkazy. Úvahy, zda bylo možné prodejnu na dobu nečekané návštěvy lékaře uzavřít, jakož i skutečnost, že se pan F. po provedené kontrole stihl ještě před odjezdem k lékaři v prodejně zastavit, na závěru o nedostatečné průkaznosti spisové dokumentace nic nemění, stejně jako jisté nesrovnalosti mezi výpověďmi pana F. a paní T., konkrétně zda zákaznici, která měla na

inkriminovanou dobu dohodnuto vyzvednutí sukně, měla paní T. toliko vyřídit, aby přišla odpoledne, či zda jí měla v případě nutnosti rovněž předat zboží, které pro ni bylo v prodejně připraveno.

V souvislosti s nosnými nedostatky zjištění skutkového stavu se Nejvyšší správní soud nemohl ztotožnit ani se závěrem městského soudu, že nebylo nutno blíže osvětlit jednání paní T. v prodejně. Nelze než dospět k závěru, že v předmětné věci nabylo zatím dostatečně prokázáno, že aktivita paní T. pro stěžovatele pojmově vůbec naplňovala požadavky zákona o zaměstnanosti pro postižení stěžovatele za správní delikt podle § 140 odst. 1 písm. d) zákona o zaměstnanosti, tedy že stěžovatel umožnil výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2. zákona o zaměstnanosti tím, že paní T. jako cizinec vykonávala práci pro stěžovatele nikoliv na základě pracovněprávního vztahu nebo jiné smlouvy a bez vydaného povolení k zaměstnání ve smyslu § 85 odst. 1 a § 89 téhož zákona. Jinými slovy řečeno nebylo prokázáno, zda přítomnost paní T. v prodejně stěžovatele v době kontroly alespoň v základní rovině naplňovala kritéria § 13 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, tedy zda jejím prostřednictvím byly naplňovány běžné úkoly vyplývající z předmětu činnosti stěžovatele, to jest úkoly přímo související se zajištěním výroby nebo poskytováním služeb, prováděné v jeho prodejně vlastním jménem a na vlastní odpovědnost. Poukázat lze v této souvislosti i na definiční ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, které sice bylo do právního řádu takto výslovně zařazeno teprve s účinností od 1. 1. 2007, nic však nebrání jeho přiměřenému použití v předmětné věci, podle něhož *se za závislou práci, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, považuje výlučně osobní výkon práce zaměstnance pro zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele, jeho jménem, za mzdu, plat nebo odměnu za práci, v pracovní době nebo jinak stanovené nebo dohodnuté době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě, na náklady zaměstnavatele a na jeho odpovědnost* (srov. dřívější právní úpravu mimo jiné v § 35 odst. 1 písm. b), § 83 odst. 1, § 111 odst. 1 zákona č. 65/1965 Sb., zákoník práce, ve znění účinném do 31. 12. 2006).

Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Městského soudu v Praze a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jakož i veškeré spisové dokumentace k závěru, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Byl proto naplněn stěžovatelem tvrzený důvod pro podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Kasační stížnost je proto důvodná a Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. *zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí*. Na městském soudě nyní především bude, aby napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně aby ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které napadenému rozhodnutí

předcházelo a uložil správnímu orgánu prvního stupně doplnit dokazování shora naznačeným způsobem, pokud vůbec budou splněny podmínky pro pokračování ve správním řízení.

V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne v souladu s § 110 odst. 2 s. ř. s. také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. prosince 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu